

גן עדן ללסביות

שילטון של פושעות ותיקות

מה שמעליב עוד, הוא היחס של הסור הרות ושל האסירות המהימנות או, כפי שאנחנו קראנו להן, ה"קאפוא", לגבי הבר עיות הנשיות. כאלה שיש לכל אשה. בכלא — אסור לקבל את המחזור החדשי. אין שם אמצעי-היגיינה אלמנטריים או, כפי סמרטוט! ואם מתעוררות בעיות נשיות אחרות, אסור בכלל להעלות אותן. את הגוללות שלי למניעת הריון לקחו ממני מייד בכניסה לכלא: "את לא תצטרכי אותן כאן, ולא תצטרכי אותן עוד הרבה זמן אחרי שתצאי מכאן," אמרה לי הסור הרת שהביאה אותי. והיא באמת צדקה.

היתה איתנו בחורה אחת, דתית, או מסורתית, שיכלה בקלות רבה להשתחרר מצה"ל אבל החליטה להתנדב. בכלא בכלל לא הבינו על מה היא מדברת כשביקשה ללכת לבית-כנסת בשבת, או אפשרות אחרת להתפלל. אין שם, כמוכן, בית כנסת, ולמרות שיש כזה בכלא 4, אין בו עזרת-נשים. הבחורה היתה מוכנה לשכוח מבית-הכנסת ומוזה שהיא בכלל דתית, רק כדי להימנע מהצרות שעשו לה בגלל זה. בכל פעם שהיא חטפה סטירת-לחי, היו מסבירים לה שזה מאלוהים וזה עונש מהשמיים. מימי לא ראיתי בחורה שכל כך בכתה כמו הבחורה הזו. אבל לזכותה ייאמר, כששהיא לא היתה בוכה, היתה מנחמת אותנו כשלא היה רע.

ה"קאפואיות"

המהימנות

אני יבורה להבין את המצב הפסי כולוגי של בחורות שממנים אותן לשמש סוהרות ולבחורות אחרות. לפעמים מתגבר עליהן היצר הרע, והם מתעללות באסירות. אבל קשה לי להבין את ה"קאפואיות", אלה שנאמנות לסוהרות, זוכות ביחס מיוחד ושולטות באכזריות בלתי רגילה על האסירות הרגילות. הן מכות, נושכות, מלשינות לפני המפקדות, ותלונה שלהן טובה בדיוק כמו תלונה של סוהרת. אני מבינה שנוח לסוהרות כשיש להן שליחות מהסוג הזה בין האסירות, אבל על ה"קאפואיות" אין שום פיקוח. הן יכולות בפרוש לעשות כל מה שמתחשק להן.

אני יודעת על מיקרה שאסירה אחת, בחורה מחולון, הבטיחה ואפילו חתמה לאחת ה"קאפואיות" שהיא תתן לה 500 לירות אחרי השיחרור, והן אפילו קבעו מתי והיכן הן ייפגשו בחוץ. תמורת זה שהיא לא תאמלל אותה ולא תגרום שאיר תה אסירה תצטרך לבלות זמן נוסף בכלא. בעיקבות תלונה נוספת.

הקאפואיות האלה כמעט שלא מדברות. בזמני היו רק חתיים כאלה, שכל אחת מהן כבר היתה ותיקה בכלא. הן או צועי קות, או מנחיות סטירות. אחת מהן, כשניסיתי פעם להפסיק את ההשתוללות שלה, נתנה לי אגרוף בכתף ומשכה לי בשיער, עד שחשבתי שהיא תולשת לי את כל השערות. להתלונן עליהן אין לפני מי, מפני שפעמים רבות הן נוהגות כך ממש מול עיני הסוהרות, שאינן מגייבות כלל.

קשה לי היה להאמין שיש עוד בעולם דברים כאלה, אבל בצה"ל יש. אני בטוחה שאף אחת מאלה שמתגייסות לצה"ל לא יודעת מה יקרה לה אם תגיע לכלא 400. הבעיה היא שבדרך-כלל מגיעות לכלא בחורות רגילות, כאלה שעברו עבירות משמעות או על חוקי הצבא, ולא עברייניות, כמו שקורה בכלל הארץ, או בחלק מבתי הכלא הצבאיים. את זה, כנראה, לא מבין אף אחד במשטרה הצבאית.

את הרות. להעניש 24 שעות ביום. כאילו עצם העובדה שאת בכלא, עם כל מה שרוך בכך, ושליית החופש, הבושה והי ליכלוך הפיסי והנפשי לא די בהם.

דוגמה אחת, למשל, היא העבודה. היא אינה קשה, בעצם, לא הולכים למחצבת, ולא עובדים עבודה גופנית מפרכת. בבית אפילו הייתי נהנית מעבודה כזו. מה שעשו בתקופה שאני הייתי שם היה לתפור כתורים במדים ולתקן לולאות. בתקופת אחרות, כפי ששמעתי, מתקנים שם ריש"תות-הסוואה או עבודות מהסוג הזה. הי בעייה העיקרית עם העבודה היא ההשפ"לה. כמעט אסור להרים את הראש, ומותר לנוח רק בשעות קבועות. כעבור כחצי-שעה של עבודה, למי שאינה רגילה בזה, האצבעות ופרקי-היד כואבים נורא. אבל אסור לנוח, אלא-אם-יך הגיעה שעת המנוחה הרישמית. הסוהרת המפקחת על העבודה רק ממתנה לרגע שבו מישויה תנסה לגנוב כמה שניות של מנוחה. אז מותר לה לתקוע תלונה, או להנחית סטירה ואחרי-כך לצחוק בקול רם.

טרור וסאדיזם של סוהרות

שאריות אוכל מכלא הגברים

הם הפכו מיניים יותר ויותר. זה כבר היה באמת יותר מדי בשבילי, והיקאתי על הריצפה. בין השאר ליכלכתי קצת גם את ע. היא נתנה לי שתי סטירות-לחי חזקות, וצעקה עלי: "זונה מלוכלכת!" פיתאום לא הייתי יותר החיילת המיסכנה, אלא זונה מלוכלכת.

למחרת בבוקר, התלוננתי. לא נגד הסור הרת, פחדתי להתלונן נגדה וגם הוזהירו אותי, רק נגד ע. הסוהרת שאצלה התלוננתי ננתי הסתכלי עלי במבט משועמם, כאילו היא מכירה כבר את הסיפור. התגובה היחידה שלה אחר-כך היתה: "מותק שלי, פה זה לא הבית של אמא-ל". זה בית "סוהר". לע, כמוכן, לא עשו שום דבר. גם הסוהרת וגם ע. הבינו, כפי הנראה, שאני לא יילך, ומאותו רגע הירפו ממני בנושא הזה, אם כי ברור שהייתי ברשימה השחורה של שתייהן. בעיקר רווח לי שכעבור כמה ימים הגיעה אסירה חד"שה, חיילת צנומה, שחרחרת, מבוהלת אפילו יותר ממני ביום הראשון. אותה חיילת נתנה לשתי הלסביות לעשות בה

נה, תלונה בכלא, כל תלונה, פירושה הוספת ימ"מאסר, כיוון שהמתלוננת היא מפקדת בכלא, והשופטת אף היא מפקדת בכלא.

כדי להוריד את המוראל מורידים מי עליך מייד את המדים שאינם הגעת. אני לא מאשימה אותך, אני מבינה שבכלא צריכים להיות מדים אחרים, אבל מה שנתוני לאסירות ללבוש זה ממש בלויי-סחבות! המיכסיים והחולצה מהוהים מיר שן ומצחינים מויעה, רק אחת ל-10 ימים או שבועיים אפשר לחזיף את הטינועם הזאת.

מלבד הליכלוך הם גם קרועים באזורים מסויימים מאד של הגוף, אסור לתפור את הקרעים, ואם תופסים משהי עושה את זה, מעמימים אותה לדין על "פגיעה ברכוש צה"ל". רק מאוחר יותר נודע לי שהקרעים במקומות המסויימים האלה נעשו בכונה, להנאת הסוהרות. הן אוהבות "להציץ", או לתחוב אצבע לתוך הקרע, לממש את האבר ולהגיד יש לך כאן חור גדול! אני לא טוענת שהסוהרות כולן לסביות, אם כי אין לי ספק שיצרים לסביים רדומים מתעוררים אצל רבות מהן. אבל אחת, לפחות, היא לסבית מוצהרת, וידועה שם בתור כזאת. זו היתה הסוהרת שהיה לי המזל להגיע איתה לכלא.

בערב פגשתי בתופעה הזו, שלי-עצמי היתה מוכרת רק מספרים ומסרטים. בערב הראשון לא יכולתי להירדם, אני חושבת שזה היה בגלל ההתרגשות והריחות הרי ראים. בערך בחצות בלילה, אם כי אני לא בטוחה בשעה המדוייקת, כי לא משאיר רים שם שעונים לאסירות, ראיתי פיתאום את הסוהרת נכנסת לתוך החדר שלנו. חשבתי שזאת ביקורת, לראות אם אנחנו ישנות. עשיתי את עצמי כאילו אני ישנה.

זונה

מלוכלכת!

ד סוהרת ניגשה למיטה שלי, התחילה לדחוף לי ידיים תחת השמיכה וללטף אותי. עשיתי את עצמי כאילו אני לא מרגישה, וחשבתי שזה ייגמר מייד. בא לי להקיא, היא כמעט לא התייחסה אלי, ופיתאום הרגשתי שהיא נכנסת לי מתחת לשמיכה, המשכתי להעמיד פני ישנה. הליטופים שלה הפכו מהירים יותר, טוב-עניים יותר ובהם, ממש כאב לי. היא דחפה לי אצבעות לתוך אברי-המין, מיששה לי את החזה וניסתה להניח את היד שלי ליד אברי-המין שלה.

זה היה כבר יותר מדי בשבילי. כאילו התעוררתי, ואמרתי לה בשקט: "תפסיקי, יראו אותנו." היא בכלל לא התייחסה אלי. באותו רגע הרמתי את העיניים וראי-תי את האסירות האחרות כשהן מתבוננות בנו בעיני רב, אבל לא בהפתעה. הסתבר שזו קבלת-הפנים המקובלת כמעט לכל אסירה חדשה שמגיעה לכלא.

לא יכולתי יותר, פרצתי בצעקות ובי ככי. הסוהרת עזבה אותי, וקמה מהמיטה כאילו שום דבר לא קרה. היא רק אמרה לי ובקול רם, שכל האסירות שמעו: "אל תדאגי, אני אגמור איתך את החשבון."

המשכתי לשכב במיטה ולבכות. האסירות האחרות התעלמו ממני, מלבד אחת, ע. שניגשה אלי כדי להרגיע אותי. עוד קודם-לכן הבנתי שע. היא המנהיגה של הכלא בכל הנוגע לאסירות, וגם הסוהרות התייחסו כלפיה בכבוד. הודיתי לע. באותו רגע הייתי מוכנה לכל מילת עידוד, או אפילו הסבר, היא ליטפה אותי, אמרה לי שזה לא נורא, ושהיא מבינה לי שאני תה סוהרת לא תעז לגשת אלי יותר. לפתע הבחנתי שהליטופים שלה הם לא סחם ליטופים של חיבה או ניחומים.

בובת שוטרת צבאית ולידה חיילת בתערוכת צה"ל — האם השוטרות סדיסטיות?

פרשה אחרת היא זו של האוכל, לכלא 400 מביאים, באופן רישמי, אוכל מהמיט בח של כלא 4, אבל זה רק להלכה. למעשה מביאים לכלא את שאריות הארוחה הקר דמת שהיתה בכלא 4, או בליל של שיירי ארוחות מהיום הקודם. החיילים האסי-רים של כלא 4 מתלוננים, כידוע, על האוכל, או אפשר רק לתאר לך מה אוכי-לות הבחורות. האוכל הוא תמיד מרק, ולא תמיד מרגישים מה הכניסו בו. זמן הארוחות מוגבל ביותר: 10 דקות לאוכל ולעישון סיגריות, אלה שמעשנות, אחת מי שבע הסיגריות שנותנים ליום, אם מקדיי-שים זמן רב מדי לארוחה, לא מספיקים לעשן את הסיגריה, מפני שבדיוק 10 דקות מתחילת האוכל יש להחזיר את בדל הי-סיגריות, ולא משנה מה אורכו.

בימים הראשונים לא אכלתי בכלל, היה לי ברור שאם אכניס משהו לפה, אני אקיא, כמו בלילה הראשון, והעונש יהיה קשה ומכאיב. אבל כמה זמן אפשר לצום? כשיצאתי מהכלא, כבר ידעתי איך החזירי-רים הפרות אוכלים, ואפילו התרגלתי לזה.

מה שהן רוצות, לי היה ברור שהיא לא לסבית, אחר כך התיידדתי איתה, אני כבר הייתי ותיקה ויכולתי לעזור לה. היא סיפרה לי כמה היא סבלה מהמגע איתן, אבל מאוחר יותר הודתה לפני: "התרגלתי ואני פוחדת שהתחלתי אפילו ליהנות מזה."

סטירה

וצחוק

רם

כ שיצאתי מהכלא, הבנתי שמה ששבר אותי לאמיתו של דבר לא היה רק החוויה הלסבית שכמעט קרתה לי שם. בכלא 400 הכל מכוון כדי לשבור